

บทที่ 5

ผลการวิจัยและข้อวิจารณ์

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายในการศึกษาการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน ในเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร แบ่งผลการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

1. การพัฒนาเมือง ในเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 ถึงพ.ศ. 2547
2. การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินที่เป็นอยู่จริง ในเขตลาดกระบัง (ปี พ.ศ. 2547) กับการบังคับใช้ประโยชน์ที่ดินตามผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร (ปรับปรุงครั้งที่ 1) กฎกระทรวงฉบับที่ 414 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2518 ในเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร

การพัฒนาเมือง ในเขตลาดกระบัง กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ พ.ศ. 2531 ถึง พ.ศ. 2547

การวิเคราะห์ในส่วนนี้จะกล่าวถึงการใช้ประโยชน์ที่ดินและการพัฒนาเมืองที่เกิดขึ้น ในเขตลาดกระบัง ระหว่างพ.ศ. 2531 พ.ศ. 2542 และพ.ศ. 2547 ตามลำดับ และนำการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมาเปรียบเทียบกัน เพื่อจะนำไปสู่การวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินต่อไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ลักษณะการใช้ประโยชน์ที่ดิน พ.ศ. 2531

จากการแปลภาพถ่ายทางอากาศของเขตลาดกระบัง พ.ศ. 2531 ซึ่งเป็นช่วงก่อนที่จะมีกฎหมายผังเมืองรวมประกาศบังคับใช้ในพื้นที่ดังกล่าว ผู้ศึกษาได้แบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดินตามสภาพการใช้ประโยชน์ที่ดินที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่ศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ไม่ได้อ้างอิงการใช้ประโยชน์ที่ดินตามประกาศผังเมืองรวมกรุงเทพมหานคร จึงแบ่งการใช้ประโยชน์ที่ดินออกเป็น 6 ประเภท ได้แก่ ที่อยู่อาศัย นันทนาการ พาณิชยกรรม พื้นที่ว่างและเกษตรกรรม สถาบันราชการ, รัฐวิสาหกิจ และอุตสาหกรรมและคลังสินค้า ซึ่งพื้นที่ศึกษามีพื้นที่ทั้งหมด 123.86 ตารางกิโลเมตร โดยมีรายละเอียดของการใช้ประโยชน์ที่ดินแต่ละประเภทดังนี้

1.1 การใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัย มีการใช้ประโยชน์ที่ดินประเภทนี้ประมาณ 25.43 ตร.กม. คิดเป็นร้อยละ 20.53 ของพื้นที่ทั้งหมด กระจายตัวอยู่ตามเส้นทางคมนาคมสายหลักต่างๆ ภายในเขต เช่น บริเวณริมสองฝั่งของถนนอ่อนนุช-ลาดกระบัง ซึ่งเป็นที่ตั้งของชุมชนดั้งเดิมในเขต คือ ชุมชนหัวตะเข้ ก็จะพบสิ่งปลูกสร้างกระจายตัวอยู่ทั้งสองฝั่งของถนน รวมถึงบริเวณลำคลองสายต่างๆ ที่ใช้เป็นเส้นทางคมนาคมที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็จะพบชุมชนริมน้ำ